

Č. 9205.

Policejní právo trestní: Přestupku neoprávněného užívání státní vlajky se nedopouští majitel automobilu, který svůj automobil zapůjčí k jízdě osobě druhé, která pak bez spolupráce majitele opatří automobil státní vlajkou.

(Nález ze dne 21. dubna 1931 č. 4699.)

V ě c: Augustin Š. v Č. proti ministerstvu vnitra o přestupek neoprávněného užívání státní vlajky.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nálezem osp-é v Č. z 26. srpna 1927 byl st-l uznán vinným přestupkem § 10 odst. 1 zák. č. 252/20, jehož se dopustil tím, že podle zjištění stráže při zájezdu býv. generála G. dne 12. března 1927 do Č. jako majitel automobilu, v němž jmenovaný jezdil zmíněného dne v Č., ponechal a používal na tomto automobilu vlajky se známkou země české, tedy částí znaku státního, aniž bylo uděleno povolení k tomuto použití části státního znaku, a byl odsouzen k pokutě 500 Kč, pro případ nedobytnosti k 4½dennímu vězení.

Zsp v Praze rozhodnutím ze 14. dubna 1928 nevyhověla odvolání podanému proti uvedenému trestnímu nálezu, pozměnila však výrok o vině shledávajíc přestoupení § 10 odst. 1 zák. č. 252/20 ve skutečnosti, že st-lův automobil při výše zmíněném zájezdu býv. generála G., tedy v životě veřejném, nesl za st-logy přítomnosti výše popsanou vlajku. Tvrzení st-le, že vlajka byla skleslá, takže neviděl, co je na ní zobrazeno, nelze pokládati za dostatečnou omluvu, ježto jeho povinností jako vlastníka automobilu bylo, přesvědčiti se, nejde-li o neoprávněné použití státní vlajky resp. státního znaku, nebo jeho částí. Skutkovou podstatu tohoto přestupku shledala zemská správa politická za prokázánu seznáním stráže a vlastní výpovědí st-le u osp-é v Č. dne 28. května 1927 a 1. března 1928.

Výrok ten byl nař. rozhodnutím potvrzen z jeho důvodů a z těchto důvodů dalších: Podle 1. odst. § 10 zák. č. 252/20 již neoprávněné užívání státní vlajky, státních znaků, jakož i jeho částí (tedy i znaku Čech) a podle 3. odst. téhož paragrafu každé nepřiměřené užívání praporů a vlajek státních, jakož i všech znaků veřejných jest trestné podle § 11 cit. zák. Není sporu o tom, že v tomto případě šlo o projev života veřejného a také není pochyby, že užívání státní vlajky nebylo st-li povoleno a není dána přiměřenost užívání státní vlajky nebo její částí, užívá-li se jí při zájezdu kterékoli osoby soukromé, pročež předmětný případ nelze subsumovati ani pod ustanovení § 8 vl. nař. č. 512/20, neboť se neudál při příležitosti, kterou má cit. předpis na mysli. V odvolání st-l sám doznal, že viděl (třeba náhodou) státí vlastní automobil s nějakou vlajkou, ale nepřesvědčil se, o jakou vlajku jde, ač tak mohl a měl učiniti a vlajku nedovoleně používanou odstraniti. Tímto opomínutím povinné péče je dána skutková podstata přestupku kladeného st-li za vinu.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

Stížnost nepopírá správnost skutkového zjištění, na němž žal. úřad založil své rozhodnutí, namítá však, že žal. úřad — odsuzuje st-le pro zmíněný přestupek — vykládá ustanovení § 10 zák. č. 252/20 nesprávně, neboť okamžikem, kdy st-l zapůjčil své auto osobě třetí, není zodpověděn za nesprávné jeho použití, tím méně pak za jeho nedovolené vyzdobení, a nelze proto činiti ho zodpovědným za neoprávněné užívání části státního znaku při zmíněné příležitosti.

Nss shledal stížnost odůvodněnou.

Subjektem přestupku § 10 zák. č. 252/20 jest jen ten, kdo užívá praporův a vlajek státních, jakož i všech znaků veřejných nepřiměřeným způsobem, neboť skutková podstata tohoto přestupku záleží právě v nepřiměřeném používání zmíněných praporů, vlajek a znaků. Podle znění zákona lze pro nepřiměřené užívání praporů, vlajek nebo znaků pohnati k trestní zodpovědnosti jen toho, kdo jest s vlajkou, již se používá způsobem zapovězeným, v takové spojitosti, že ho lze označiti za osobu, která takové vlajky sama užívá.

Z jednacích spisů jest zřejmo, že st-l při zájezdu býv. generála G. do Č. zapůjčil svůj automobil národní obci fašistické bez vlajky, o které jde, že vlajka ta byla připevněna na jeho automobil až po odevzdání vozu zmíněné organizaci někým jiným, a že st-l sám v kritické době nebyl mezi osobami, jež vozu vlajkou vyzdobeného používaly. Za tohoto stavu věci nelze tvrditi, že st-l užíval vlajky, o kterou běží, neboť s jejím používáním nebyl v konkrétním případě vůbec v žádné souvislosti. Na spojitost takovou nelze usuzovati jen z toho, že st-l »náhodou« — jak se uvádí v nař. rozhodnutí — »viděl státi vlastní automobil s nějakou vlajkou«. Tato okolnost snad opravňuje k závěru, že st-l viděl, jak vlajky používá někdo jiný, neuvádí však st-le s tímto používáním do takové spojitosti, že by bylo možno důvodně tvrditi, že této vlajky používal sám. Poněvadž pak subjektem přestupku § 10 zák. č. 252/20 je jen osoba, která sama praporu, vlajky nebo znaku způsobem zapovězeným užívá, a nikoliv osoba třetí, použil žal. úřad nesprávně zákona, když pro naznačené použití vlajky při zájezdu býv. generála G. do Č. pohání k trestní zodpovědnosti st-le, který vlajky té vůbec nepoužil, a přičítá-li na jeho vrub opominutí povinné péče při činu, který je mimo rámec jeho zodpovědnosti.

Č. 9206.

Bytová péče: Připojení další místnosti k bytu bez povolení úřadu zakládá skutkovou podstatu přestupku podle § 1 odst. 2 zák. č. 225/22, třebaš povolení to bylo pak dodatečně uděleno.

(Nález ze dne 21. dubna 1931 č. 4701.)

V ě c: Gustav G. ve St. (adv. Dr. Leopold Schürer z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o přestupek zákona o bytové péči.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nálezem policejního ředitelství v Liberci z 10. prosince 1925 byl st-l uznán vinným přestupkem § 1 zák. č. 225/22, prodlouženého zákonem č. 87/23 a zákonem č. 296/24, jehož se dopustil